

ΑΠΟ ΤΗ ΡΩΜΑΪΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Η ΑΔΕΛΦΙΚΗ ΑΓΑΠΗ

Μεταξύ τών παραδειγμάτων αδελφικής αγάπης που αναφέρει η 'Ιστορία, πρέπει να συγκαταλεχθί και τo παρακάτω αυθεντικώτατο :
'Όταν μετά τo θάνατο τού 'Ιουλιού Καίσαρος συνεστήθη ή περίφημη Τριαναρρία, οι τρεις αυτοί συνάρχοντες στους οποίους υπαπελάμβανόταν ο Μάρκος 'Αντώνιος, προσέβησαν σε άδελφές θανατικές προγραφές τών αντίπαλων των. Μεταξύ τών τελευταίων συγκαταλέχθη και ο Λούκιος Κάισαο, ο άποιος ήταν αδελφός τής μητέρας τού Μάρκου 'Αντωνίου και θεός του ίδιου.

Μετά τήν άνακοίνωσή τής προγραφής του, ο κατάδικος άποφάσισε να καταφύγη κάπου και ζήτησε άσυλο στο σπίτι τής αδελφής του, τήν όποια υπεραγαπούσε και με τήν όποια είχε μεγαλώσει μαζί.

'Εκείνη τόν υποδέχτηκε με προθυμία και φρόνιμα να τόν κρύψει σε άσφαλές μέρος, άν και έγγυθός ει το νόμος καταδικάζει σε θάνατο όσους έδιναν άσυλο σ' έναν κατάδικο.

Σέ λίγες μέρες όμως, ένας εκάτόνταχος άνακάληψε τo σπίτι που κρυβόταν ο Λούκιος Κάισαο και τo πολόκρησε με τούς στρατιώτες του. 'Εξω φρετών τότε ή αδελφή τού Λουκίου βγήκε στο παράθυρο και φώναξε στόν εκάτόνταχο :

— 'Αναγόμε φρονιά, ματομένη ύπρητή τών σκληροτέρων κακούργων, μάθε ότι δέν θα μωρόσεις να φτάσης ως τo Λούκιο, άν προηγήτερα δέν άνοιξης όδρομό με τo σπαθί σου στο στήθη μου, όπου γεννήθηκε και μεγάλωσε αυτός, ο άνομος που δέν όηλιζει και σε στέλνει έδώ, αυτός που δέν καταδέχεται, οπτε μωσώ χωρίς φρονιά να τόν θναίωσω γιό μου...

'Ο τολμηρός τόνος, με τόν όποιο πρόφερε αυτά τά λόγια ή ομοδοπούκα, συνετέλεσε όστε να σκεπητή λογικώτερα ο εκάτόνταχος και να άναχωρήση άπρωτος από κελ.

'Η μεγαλύφρηχη Ρωμιαία, άφου άποσώθηκε έπι με τήν έτοιμότητά τής τόν κίνδυνο τού αδελφού τής, κατάλαβε έν τούτους, ότι τo μέτρο αυτό δάταν προσοχή και ότι έπρεπε να ένεργήση άποτελεσματικώτερα. Χωρίς λοιτόν να χάση καιρό, τράβηξε όλομόναχη στην 'Αγορά, όπου ήταν έγκαταλειμμένη οι Τριάρα και τούς μίλησε ως έξης :

— 'Ερχομαι να κατηγορήσω έγώ ή ίδια τόν έαυτό μου. 'Η συμπόνια που προκαλώ οι δυστυχισμένοι και ή αγάπη που τού έτρεφα από παιδί, με παρακίνησαν να δεχτώ στο σπίτι μου έναν προγεγραμμένο. 'Εσύ, γιέ μου, τόν ξέρεις πολύ καλά πός εινε και ίσως να έτερε το χέρι σου όταν υπεγραφες τήν καταδίκη του. Εινε ο Λούκιος, ο αδελφός μου και θεός σου. Είμαι λοιτόν άξια θανάτου και περιμένο να με τιμωρήσετε.

'Ο Μάρκος 'Αντώνιος, άκούοντας τά ύπερήφρανα αυτά λόγια τής μητέρας του, χαμλώσε το κεφάλι από ντροπή, ένω οι συνάρχοντες του κατελήφθησαν από άληθινό ένθουσιασμό για τήν αυτοθυσία τής. 'Αμέσως δέ άκόρωσαν τήν καταδίκη τού Λουκίου, υπό τις έπενυημίες τού πλήθους.

κώτερα ένοχοποιήκαμε που ζήτησες.
— Τόν έβλομ! ειπε ο 'Αγαμέμνων μόλις αντίκρουσε τo γράμμα και τά χρήματα, εινε προδότης φαναρός!...

Τήν ίδια νύχτα ο 'Αγαμέμνων, χωρίς να πάρη εδρα ή Παλαμήδης, συγκάλεσε συμβούλιο τών ήγεμόνων. Παρόσησαν σ' αυτό όλο οι άρχηγοί τών 'Αχαιών, έκτός τού 'Αχιλλεύς και τού Αίαντος, οι όποιοι ήσαν με τo κόμμα τού Παλαμήδη. Στους συνετρωθέντας, ο 'Οδυσσεύς —πρόσόν τανά εισαγγελεύς— άνέπτυξε τo έναντίον τού Παλαμήδη κατηγορητήριον. Στην άρχή, θέλησε να καταρρήνη τήν αίτη τής σοφίας που τόν περιέβαλε, λέγοντας ότι έσφετερίσθη τo δόξα άλλων και ότι ή δίκη ένεφρεθείσε τού Παλαμήδη δέν άνήκαν σ' αυτόν. 'Ο Νέστορ —ειπε— έρεπε τή στρατιωτική τάξη, ο Μενέλαος συνέστησε τς ράλαγγες και τούς λόχους, ο 'Ορφεύς τά γράμματα, ο Τένιος έδιδάχθη τή μουσική από τήν Καλλιόπη, ο Μουσαίος ο 'Αθηναίος έρεπε τούς άριθμούς και τέλος οι Φοίνικες έπενόησαν τά νομίσματα ετά όποια τόσο υπεραγατά ο Παλαμήδης, ώστε και τήν 'Ελλάδα όλη να θέλη να πωλήη εις τούς έχθρούς τής!
— Εινε προδότης! έσυμπλήρωσε ο 'Αγαμέμνων. 'Εχουμε όλοφάνερες άποδείξεις! 'Ιθού!...

Και κατέθεσε μπροστά στους καταπληκτους ήγεμόνες τήν πλαστή έπιστολή και τά χρήματα.

'Ετα ο εσοφός Παλαμήδης κατεδικάσθη άναπολόγητος σε θάνατο. 'Ο 'Οδυσσεύς και ο Διομήδης άνέλασαν να έκτελέσουν Ι-διουργίως τή φοβερή άπόφαση και ύλλάσα χωρίς άνταβολή...

'Εκείνη τή στιγμή ειχε τειά έφημερίσει και ο Παλαμήδης άνόπιστος, ειχε κατεθεί στην άουρηγαλιά και έφάρεκε. Οι δυο δήμοι έπληρώσαν, τόν έσπρωξαν στη θάλασσα και τόν έπνξαν!...

ΠΕΡΣΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΓΕΝΝΑΙΟΥΨΥΧΙΑ ΤΟΥ ΙΒΡΑΧΗΜ

Στά χρόνια τά παλιά, στο μικρό βασίλειο τού Σχιρδάν τής Περσίας, βασίλευε άπόλυτη ειρήνη κι' ο κάτωκο ζούσαν έντυχιαιμένοι και χαρόντουςαν όλα τ' άγαθά τής ζωής.

Τήν έντυχία τού αυτή τή χροστώσαν στον γνωστό τους ήγεμόνα 'Ιβραχίμ, που κυβερνούσε τo βασίλειο του με μεγάλη φρονιμάδα και δέν άφινε παραπονεμένο κανένα άντ' τούς υπηκόους του. 'Εξάφνα όμως μήνυμα φοβερό έφτασε στην πρωτεύουσα.

'Ο τρομερός Ταμερλάνος, ή φοβέρα τής 'Ασίας κι' ή κατάρα τών λαών, θέλοντας ν' άπόλυτο τo βασίλειο του, ζύγωνε στα σύνορα τού Σχιρδάν, έχοντας άπόφασι να τo κυριέψη και να τo προσθήη στις άλλες κατακτήσεις του.

Μόλις ο 'Ιβραχίμ τo έμαθε αυτό, κάλεσε τούς συμβούλους του, για ν' άποφασίση μαζί τους τί έπρεπε να κάμουν.

'Ο άρχιστάτης 'Οσαν, έννας άφοβος πολεμιστής, πήρε πρώτος τo λόγο και πρότεινε να υποδεχθουν τόν έχθρό με τά όπλα.

'Από τήν άλλη μεριά όμως σημάθηκε ο θησαυροφύλακος Ουσάβε και πρότεινε να έγκαταλείφουν τo βασίλειο, παίρνοντας μαζί κι' ό-λους τούς θησαυρούς τους.

'Υστερ' άντ' τά λόγια αυτά τού θησαυροφύλακος, ή γνώμης τών συμβούλων μοιράστησαν. Οι μωοι ήθελαν να βγουν και να χτυπήσουν τόν κατακτητή κι' ό άλλοι μωοι έλεγαν πός τo καλύτερο που είχαν να κάμουν, ήταν να φύγουν μαζί με τόν ήγεμόνα.

'Ο 'Ιβραχίμ, άφου άκουσε και τις δυο μερίδες, πήρε τo λόγο και ειπε :

— Εύχαριστώ πουν έκείνους που πρότειναν να βγουν και να πολεμήσουν τόν τύραννο με τά όπλα, αλλά τούς άγατώ πουν και δέν θέλω να χάσουν τo αίμα τους για χάρη μου. 'Ομοίω-νω πός αν άταράχσει να φύγω, όπες πρότειναν οι άλλοι, θα γλιτώνα και τή ζωή μου και τήν περιουσία μου. Σκεφθήτε όμως πός έν έγώ έγκαταλείφω τή χώρα μου, ή όρηγή τού Ταμερλάνου θα ξεκασθή άγρια στους δυστυχισμένους έκείνους κατοίκους, που δέν θα μω-ρόσουν να φύγουν και που θα τιμωρηθουν με σκληρά βασανιστήρια για λογαριασμό μας. Σάς ειχαριστώ ξανά για τις συμβουλές σας, αλλά κομμά από τις δυο δέν θα δεχτώ. 'Εγώ έχω στο νού μου κάτι άλλο και όταν τo πραγματοποιήσω, θα συμφωνήσετε μαζί μου πός εινε καλύτερο.

'Αφου διαλύθηκε τo συμβούλιο, ο 'Ιβραχίμ έβγαλε από έτοιμίσουν πλουσιώτατα δώρα κι' άποφάσισε να τά πάρη και να πάη ο ίδιος πός συνάντηση τού Ταμερλάνου.

'Ο φοβερός κατακτητής ειχε τήν παράδοξη συνήθεια να μη δέχεται παρά μόνον τά δώρα που ήσαν έννά κατά τόν άριθμό, όπτε παραλάνα, όπτε παραλάνα.

Τή λεπτομέρεια αυτή τήν ειχε μάθει ο 'Ιβραχίμ και ειχε λάβει τά μέτρα που.

'Όταν λοιτόν παρουσιάστηκε μπροστά στον Ταμερλάνο τo πρόσφερε έννά φοριότατα όπλα, στολισμένα με χρυσάρι και μ' άσημι, έννά λεοπαρδάλις μαθημένες για κυνήγη και δεμένες με χρυσές αλυσίδες, έννά ποσθητρα μεταξωτά και χρυσοκέντηρα κι' έννά χαλιά τών 'Ινδιών, δουλεμένα με τή λεπτότερη τέχνη.

Πρόσφερε ακόμα έννά χρυσά δοχεία στολισμένα με πολύτιμα πετράδια και τελευταία μερικους δούλους που ήσαν όλο-όλο τους όχτο.

— Ποι εινε ο έννατος; ρώτησε άγρια ο άρχηγός τών Ταοτάρον.

— Μπροστά στα πόδια σου, μεγαλειότατε, άπάντησε ο 'Ιβραχίμ, γονατίζοντας μπρός του με ταπεινό ύφος. Σε βεβαιώνω πός δέν θα βήης πού ύπάρουν κι' έμιστο σκλάβο από μένα και πός ή άλυσιδεμένος μου θα μου φαίνονται γλυκίστατες, άν μωρόσω μ' αυτές να έξασφαλίσω τήν έλευθερία στο δυστυχισμένο μου λαό. Σε παραλάω λοιτόν πολύ, να μην περράξής τούς υπηκόους μου κι' έμένα κανέ με δτι θέλεις, άφου από σήμερα και πέρα είμαι δικός σου...

'Ο Ταμερλάνος, άν και σκληρόκαρδος άνθρωπος, συγκινήθηκε από τήν αυτοθυσία τού γενναίου 'Ιβραχίμ και τού ειπε :

— Από σήμερα σε ονομάζω φίλο μου και θα σε λογαριάζω σαν άδερφό και σαν πατέρα μου. Γύρισε πίσω στο λαό σου και φρόντισε να σκορπίης στους υπηκόους σου τήν έντυχία, όπες έκανες ως τώρα. Κι' αν ή τύχη μου δέν με παρασθή σε κανουρίδες περπέτειες, θα προσπαθήσω κι' έγώ να γίνω θυμός σου...

'Ετσι, χάρις στην έξυπνάδα και τή γενναίουψυχία τού 'Ιβραχίμ, σάθηκε τo μικρό βασίλειο τού Σχιρδάν κι' ειχε πολλές έντυχιαιμένες ήμέρες...

ΞΕΝΕΣ ΓΕΛΙΟΓΡΑΦΙΕΣ

'Ο Γάλλος συνθέτης Μπερλιός (Γελοιογραφία τού Τιρέ Μπουέ)

